

PROP DE VOSALTRES

L'amor cuida la vida

Benvolguts diocesans:

L'Església celebra el 25 de març la solemnitat de l'Encarnació, Déu esdevé home com nosaltres. L'absolut es concreta en la carn humana per compartir amb la mateixa humanitat les seves alegries, les seves dificultats i esperances. És el dia en què recordem que Maria accepta el repte de col·laborar amb Déu per donar a llum al Fill. Tots recordem l'Anunciació de l'Àngel Gabriel a una jove que vivia en una casa a Nazaret. Nou mesos més tard se celebra el Nadal, el naixement de Jesucrist, el Fill de Déu.

Aquest mateix dia 25 els cristians celebrem la Jornada per la Vida amb un lema, el que aquest any dona títol a aquest comentari, que vincula l'amor amb la vida i que ens resulta molt alligador i ens ofereix un immens consol. Només qui estima de veritat és capaç de donar i cuidar de la pròpia vida i la dels altres. Això mateix ens ho ensenya la nostra fe. Davant d'una idea d'un Déu llunyà que ens ha deixat sols i a que no li interessen les qüestions humanes, se'ns presenta una veritat molt diferent en la proximitat d'aquest Déu que s'encarna. Sant Joan ens diu que la indiferència és la que mata l'amor. Els cristians afirmem que Déu ha fet seu, per amor, tot el que viu l'ésser humà

i, de nou amb paraules de sant Joan: «jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida, i en tinguin a desdir» (Jn 10, 10). Això ens obliga a eliminar tot allò que mata i a procurar la feina, la cura i la preocupació per donar i perllongar la vida digna per a tothom.

L'Església proclama amb força que la vida és sempre un bé. Ho ha volgut concretar al llarg de la seva història amb orientacions abundants. L'última referència del papa sant Joan Pau II la va escriure en la seva carta *L'Evangeli de la vida*. I també ha escrit coses molt boniques l'actual papa Francesc, como l'exhortació *Amoris laetitia*, «L'alegria de l'amor que es viu en les famílies és també la joia de l'Església» i aquesta altra en *La llum de la fe*: «L'amor mateix és un coneixement, porta en si mateix una lògica nova. Es tracta d'una manera relacional de veure el món, que es converteix en coneixement compartit, visió en la visió de l'altre, o visió comuna de totes les coses» (núm. 27) o aquella de *El rostre de la misericòrdia*: «La credibilitat de l'Església passa a través de l'amor compassiu i misericordiós» (núm. 10).

En aquest camí de tenir cura de la vida ens trobem amb molts companys de viatge que ens animen a no defallir en la proclamació d'aquest gran principi malgrat les infidelitats, dels pecats, de les incoherències i de

les foscos de molts cristians, laics, consagrats i pastors que, en el seu actuar, porten a la mort i hem de ser valents per demanar perdó i acudir a la justícia: pels abusos sexuals i de poder sobre nens i joves que afecta a alguns de nosaltres; per la violència domèstica sobretot contra les dones que arriba fins a la repugnant tracta i el comerç humà; per la utilització dels nens per a la guerra; per les accions terroristes sota el pretext de l'ètnia, de la religió o de la cultura; per a l'abandonament de la gent gran i la no aplicació equitativa de remeis sobre els malalts fins a la pretensió de sol·licitar l'eutanàsia com un final violent; per l'ús de l'a-

vortament que mata la vida de l'ésser concebut i no nascut; pel menyspreu fins a arribar a l'anihilació dels éssers humans pel color de la seva pell o per conviccions diferents.

Malgrat tot ens obliguem a predicar la vida, sabent que l'amor s'ha de posar més en les obres que en les paraules. És una exigència del deixeble del Senyor. I quan no ho fem així estem atemptant contra allò essencial de l'ésser humà. Contra la seva vida. I només l'amor és capaç de cuidar la vida.

Amb la meva benedicció i afecte.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

«El perdó és un procés continu»

Teresa Rofes, carmelita descalça, va participar el passat 20 de febrer en la tertúlia «Ni oblit ni perdó. Per què (no)perdonar?». L'acte va estar organitzat pel Moviment de Professionals Catòlics de Lleida, al Cafè del Teatre de l'Escorxador.

Teresa Rofes va destacar que «hem d'aprendre a demanar perdó i a donar-nos i donar perdó». Va afegir que «vivim en una societat narcisista i això dificulta el perdó». Segons Rofes, el creixement personal comporta pas-

sar d'un estatus immadur «en el qual hom pensa que allò bo està dintre d'un

i allò dolent està a fora, a un estat de maduresa que implica reconèixer el

bo i el menys bo d'un mateix i dels altres».

A més, Rofes va parlar de falses concepcions del perdó. «El perdó no és oblidar l'ofensa sinó que el record no generi patiment», va dir. També, va apostar per «purificar el sentiment de culpa» i va afegir que «les persones troben moltes dificultats en el procés del perdó perquè és un procés de dol».

Finalment va cloure dient que «perdonar i perdonar-se és la recerca de pau personal i social».

CERCA DE VOSOTROS

El amor cuida la vida

Queridos diocesanos:

La Iglesia celebra el día 25 de marzo la solemnidad de la Encarnación, el Dios que se hace hombre como nosotros. El absoluto se hace concreto en la carne humana para compartir con la misma humanidad sus alegrías, sus dificultades y sus esperanzas. Es el día en el que hacemos memoria de María que acepta el reto de colaborar con Dios para que de ella nazca el Hijo. Todos recordáis la Anunciación del ángel Gabriel a una joven que vivía en una casa de Nazaret. Nueve meses más tarde celebramos el nacimiento, la Navidad, de Jesucristo, el Hijo de Dios.

Ese mismo día 25 los cristianos celebramos la Jornada por la Vida con un lema, el que en este año da título a este comentario, que vincula el amor con la vida y que nos resulta muy aleccionador y nos ofrece un inmenso consuelo. Sólo quien ama de verdad es capaz de dar y cuidar de la vida propia y la de los demás. Eso mismo nos lo enseña nuestra fe. Frente a una idea de un Dios lejano que nos ha dejado solos y al que no le interesan las cuestiones humanas, se nos presenta una verdad muy diferente en la cercanía de ese Dios que se encarna. Nos dice san Juan que la indiferencia es la que mata el amor. Los cristianos afirmamos que Dios ha hecho suyo, por amor, todo lo que el ser humano vive y, de nuevo con palabras de san Juan: «he venido para que tengan vida y una vida abundante» (Jn 10,10). Ello nos obliga a eliminar todo aquello que mata y a procurar el trabajo, el cuidado y la preocupación por dar y prolongar la vida digna para todos.

La Iglesia proclama con fuerza que la vida es siempre un bien. Lo ha querido concretar a lo largo de su historia con abundantes orientaciones. La última referencia del papa san Juan Pablo II la escribió en su carta *El Evangelio de la vida*. Y también ha escrito cosas bellísimas el actual papa Francisco, como ésta de la exhortación *Amoris laetitia*, «La alegría del amor que se vive en las familias es también el júbilo de la Iglesia» y esta otra en *La luz de la fe*: «El amor mismo es un conocimiento, lleva consigo una lógica nueva. Se trata de un modo relacional de ver el mundo, que se convierte en conocimiento compartido, visión en la visión de otro, o visión común de todas las cosas» (núm. 27) o aquella de *El rostro de la misericordia*: «La credibilidad de la Iglesia pasa a través del amor compasivo y misericordioso» (núm. 10).

En este camino de cuidar la vida nos encontramos con muchos compañeros de viaje que nos animan a no desfallecer en la proclamación de este gran principio a pesar de las infidelidades, de los pecados, de las incoherencias y de las oscuridades de muchos cristianos, laicos, consagrados y pastores que, en su actuar, llevan a la muerte y tenemos que ser valientes para pedir perdón y acudir a la justicia: por los abusos sexuales y de poder sobre niños y jóvenes que afecta a algunos de nosotros; por la violencia doméstica sobre todo contra las mujeres que llega hasta la repugnante trata y el comercio humano; por la utilización de los niños para la guerra; por las acciones terroristas bajo el pretexto de la etnia, de la religión o de la cultura; por el abandono de los ancianos y la no aplicación equitativa de remedios sobre los enfermos hasta la pretensión de solicitar la eutanasia como un final violento; por el uso del aborto que mata la vida del ser concebido y no nacido; por el desprecio hasta llegar a la aniquilación de los seres humanos por el color de su piel o por convicciones distintas.

A pesar de todo ello nos obligamos a predicar la vida, sabiendo que el amor se debe poner más en las obras que en las palabras. Es una exigencia del discípulo del Señor. Y cuando no lo hacemos así estamos atentando contra lo esencial del ser humano. Contra su vida. Y sólo el amor es capaz de cuidar la vida.

Con mi bendición y afecto.

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Lleida celebra la XVI Festa dels Amics de Sant Sebastià

El Santuari-parròquia de Santa Teresina de l'Infant Jesús de Lleida va acollir la Festa dels Amics de Sant Sebastià de Lleida. L'acte central va ser la celebració de l'Eucaristia en honor del patró, la imatge del qual va ser col·locada en un lateral del presbiteri envoltada de flors. En la seva homilia, el rector del Pont, Mn. Manel Serradell, va glossar la figura de sant Sebastià remarcant una característica que és comuna a tots els sants: la capacitat de trobar un equilibri fructífer entre els moments de dolor i prova i els moments de goig, propis de l'existència humana.

En la celebració es va fer un especial record dels confreres difunts i molt especial de Mn. Joan Mora, que mai mancà a la Festa de Sant Sebastià de Lleida de la qual en fou impulsor. La trobada va cloure amb el tradicional dinar de germanor amb més de 100 comensals, pontarrins i ribagorçans. En el transcurs

del dinar es van elegir els nous priors, Ramon Abad i Florencio Gràcia, que organitzaran la XVII edició de la festa que, com ja és tradició, tindrà lloc l'últim dissabte de gener de 2020.

Audiovisual i exposició sobre santa Teresa

Per un altre costat, el Santuari de Santa Teresina acull fins al proper 30 de març una exposició de pintures de Maria Teresa Martínez Ugalde, de la institució teresiana, titulada «Castillo Interior», en la qual a partir del cubisme vol trans-

metre el missatge teresià. També es podrà veure un audiovisual, de 25 minuts, a partir d'aquestes obres i que ha estat editat per Claret. Es pot visitar d'11.30 a 13.30 h i de 18.30 a 20.30 h.

Corbins commemora el centenari de la Confraria de la Verge dels Dolors

La Parròquia de Sant Jaume Apòstol de Corbins va acollir, el 24 de febrer, la celebració del centenari de la fundació de la Confraria de la Verge dels Dolors, amb una missa presidida pel bisbe Salvador i concelebrada per Mn. Pere Canals. Al final, els assistents van contemplar una exposició fotogràfica de diferents actes relacionats amb la parròquia i especialment amb la confraria, fundada el 20 de febrer de 1919.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

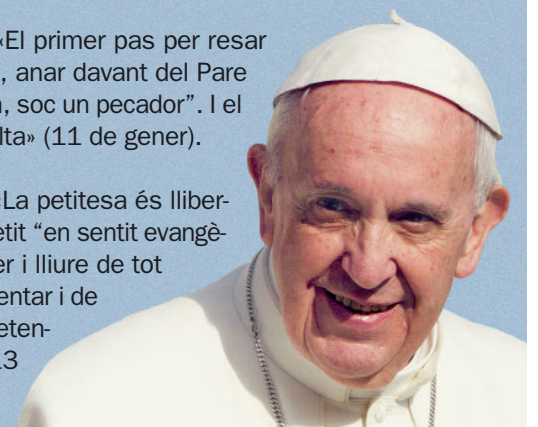
@Pontifex: «No tingueu por de plorar davant de situacions dures: són gotes que reguen la vida.

Les llàgrimes de compassió purifiquen el cor i els afectes» (9 de gener).

@Pontifex: «L'esperit del món es venç amb l'esperit de la fe: creure que Déu està de debò en el germà i la germana que tinc a prop» (10 de gener).

@Pontifex: «El primer pas per resar és ser humil, anar davant del Pare i dir: "Mira'm, soc un pecador". I el Senyor escolta» (11 de gener).

@Pontifex: «La petitesa és llibertat. Qui és petit "en sentit evangèlic" és lleuger i lliure de tot desig d'aparentar i de qualsevol pretensió d'èxit» (13 de gener).

Assemblea General de la Confraria de Montserrat

L'Acadèmia Mariana de Lleida va acollir, el matí de dissabte 23 de febrer, l'Assemblea General de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Lleida, presidida pel bisbe Salvador Giménez, juntament amb el president de la confraria, Josep Estruch, i la seva junta directiva.

El claretià P. Jaume Sidera va fer una introducció centrada en el lema pastoral de Montserrat per a aquest any «Doneu-nos l'alegria». A continuació i per unanimitat, es va aprovar el balanç econòmic i el pressupost per a aquest nou any. El president Josep Estruch va presentar un informe detallat de les activitats i va fer-ne una valoració positiva. També va presentar les propostes per a aquest any, que tindran com a exponent el tridu en

honor de la patrona i la seva festa el 27 d'abril.

La reunió va servir també per donar a conèixer les dates de la romeria d'enguany a Montserrat, que serà del 9 al 16 de juliol, així com la celebració a la Santa Muntanya de la II Trobada de Confraries, el 4 de maig, i la també segona trobada en record dels

confreres difunts, el dissabte 14 de setembre. Finalment, sense marcar cap termini, es va anunciar la necessitat de la restauració del retaule i cambriol de la Mare de Déu de Montserrat de la Catedral, de l'any 1956, i que ja presenta diversos desperfectes i afectacions a causa del pas del temps.

Neix una cooperativa a les Llars del Seminari

la Fundació Entre Tots i pel Bé de Tothom, gestionada per les Llars del Seminari, es va implicar l'any passat en

la posada en marxa de la iniciativa laboral «Missatgeria amb Cor», una missatgeria ecològica que utilitza un tricicle i una moto

elèctrica. Ara fa una passa endavant, creant una cooperativa de serveis. De moment continuarà desenvolupant la seva tasca dins del mateix sector de la missatgeria ecològica. L'objectiu és el mateix: crear llocs de treball per a persones que viuen a les Llars del Seminari des d'un esperit i mètode cooperativista.

Tino Cidoncha i Cristina Rubio, socis treballadors, i la Fundació, sòcia col·laboradora, estan ultimant les gestions per poder començar a funcionar com a cooperativa. Ja s'ha signat l'acord de creació i s'han iniciat les gestions burocràtiques.

REFLEXIONS

La meva Mare de Déu

Ha sobrepassat els noranta-cinc anys. Entra a l'església dels seus records d'adolescent, quan era membre de la congregació mariana, «congregant de la Mare de Déu», com ell afirma. Ajudat per un bastó però amb pas decidit, amb vigoria, es dirigeix a una capella lateral, la de la Immaculada. Caminant pel passadís que hi mena, es troba amb un dels religiosos que tenen cura de l'església i li comenta: «Vinc a veure la meva Mare de Déu. Quantes avemaries li he resat, cada setmana, quan amb els companys ens trobàvem als seus peus pel que en dèiem l'acte de congregació. Quantes avemaries li he resat en les visites que li feia entre setmana. Quantes confidències he compartit amb ella, confiant sempre en la seva ajuda. Ara visc en una altra ciutat, però no he oblidat la meva Mare de Déu. Sempre que tinc ocasió la visito per tornar-la a saludar. Ser aquí davant d'ella em porta a la memòria persones de bon record: els meus companys, els consiliaris que ens acompanyaven, els pares que m'iniciaren en la fe i m'animaren a entrar a la congregació, els congregants més grans que ens eren referents, els infants a qui jo, amb un altre company congregant, fèiem catequesi...». Feia aquests comentaris amb una emoció sincera que es percebia.

Maria ha acompanyat aquell congregant tota la vida. Maria, la dona de fe que acollí l'anunci de l'àngel i que, amb el seu sí, va mostrar una confiança en Déu que la va fer benaurada per a totes les generacions, «Totes les generacions em diran benaurada» (Lc 1,48). Ella va creure, en la dificultat, «que per a Déu no hi ha res impossible» (Lc 1,37). Li continuà fidel en el dubte i en les certeses, «Feu tot el que ell us digui» (Jn 2,5). En el moment culminant de la creu esdevé mare nostra, mare de tothom, en les paraules de Joan. També model de fe i de caritat per als creients, en la quotidianitat. I la devoció a Maria és per sempre. Les avemaries d'abans d'anar a dormir, l'avemaria despès del parenostre en la pregària compartida amb l'esposa, l'avemaria amb els fills, les avemaries del rosari...

Avui, als seus noranta-cinc anys, davant la seva mare de Déu, l'antic congregat tornarà a dir: «Santa Maria, Mare de Déu...»

Enric Puig Jofra, SJ

AGENDA

- **Diumenge, 24 de març.** A les 18 h, recés de Quaresma a la Catedral, dirigit pel Sr. Bisbe.
- **Del dilluns 25 al diumenge 31.** Visita Pastoral a Santa Teresina.
- **Divendres, 29 de març.** XII Jornada d'acompanyament al dol i la malaltia. Edifici Transfronterer de la UdL.
- **29 i 30 de març.** Des de les 19 h del dia 29 i fins a la mateixa hora del dia 30 de març: 24 hores per al Senyor a l'Església de Sant Pere.
- **Dissabte, 30 de març.** A les 18 h, Via Crucis organitzat per les Confraries pels carrers de Lleida, des de la Parròquia de Sant Andreu (carrer Cavallers) fins a la Catedral.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

- **25. Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Is 7,10-14;8,10 / Sl 39 / He 10,4-10 / Lc 1,26-38]. Anunciació del Senyor. Sant Ireneu, bisbe; sant Humbert, abat; santa Dula, mr.
- **26. Dimarts** [Dn 3,25.34-43 / Sl 24 / Mt 18,21-35]. Sant Brauli, bisbe de Saragossa (631-651); santa Màxima, mr.
- **27. Dimecres** [Dt 4,1.5-9 / Sl 147 / Mt 5,17-19]. Sant Alexandre, soldat mr.; sant Rupert (s. VII-VIII),

bisbe de Worms, patró de Baviera; santa Lídia, mare de família, mr.

- **28. Dijous** [Jr 7,23-28 / Sl 94 / Lc 11,14-23]. Sant Guntram (Gontran), rei franc; sant Sixt III, papa (romà, 432-440); sant Doroteu, abat.

- **29. Divendres** [Os 14,2-10 / Sl 80 / Mc 12,28b-34]. Sant Ciril, diaca i màrtir; sant Eustaci, abat; santa Beatriu de Silva, verge a Toledo.

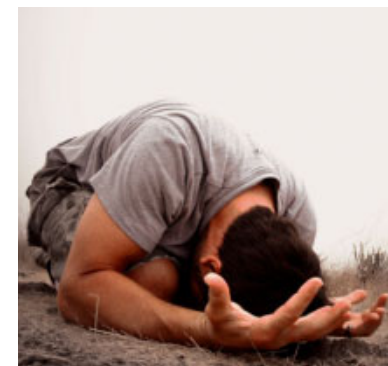
- **30. Dissabte** [Os 6,1-16 / Sl 50 / Lc 18,9-14]. Sant Quirí, tribú romà mr., pare de Balbina; sant Règul, bisbe; sant Joan Clímac, abat.

- **31. Diumenge vinent**, IV de Quaresma (lit. hores: 4a setm.) [Js 5,9a.10-12 / Sl 33 / 2C 5,17-21 / Lc 15,1-3.11-32]. Sant Benjamí, diaca i mr. (424) a Pèrsia; sant Amós, profeta; santa Balbina, vg. romana i mr.; beat Amadeu (†1472), duc de Savoia; sant Guiu.

Diumenge III de Quaresma (C)

COMENTARI

Tots necessitem de la conversió

No ens és difícil fugir de les nostres responsabilitats; el difícil és acceptar-les. Déu encomana a Moisès una tasca difícil: *He vist les penes del meu poble, he sentit el clam que li arrenquen els seus explotadors. Conec els seus sofriments. Baixaré a alliberar-lo del poder dels egipcis i a fer-lo pujar d'aquell país cap a un país que regalima llet i mel.* I escull com a alliberador Moisès. Ja hem vist abans la seva resposta, quan Déu crida: *Moisès, Moisès. Ell respongué: Aquí em teniu.* No li serà fàcil donar resposta a aquesta crida de Déu, però restarà fidel perquè *el Déu dels vostres pares m'envia a vosaltres; té la força i posa la confiança en el Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob.*

Però no tot el poble ho serà, de fidel. Pau recorda: *Els nostres pares passaren el Mar Roig i tots, en el núvol i en el mar, van rebre com un baptisme que els unia a Moisès. Tots es van alimentar amb el menjar espiritual... Malgrat tot, la gran majoria no foren agradables a Déu ja que quedaren estesos pel desert, no van seguir el camí de Déu, li van ser infidels. Tot això —diu Pau— era un exemple per a nosaltres, perquè no desitgem allò que no és bo, perquè no murmurem... Tot això que els succeïa era un exemple i va ser escrit per advertir-nos a nosaltres. I acaba dient: Els qui es creuen fermes, que mirin de no caure.*

Jesús ens convida a la nostra conversió i no a mirar els altres: *Us penseu que aquells galileus [que va fer matar Pilat] van ser malmenats perquè havien estat més pecadors que tots els altres? Us asseguro que no. I aquells divuit homes que van morir quan els caigué a sobre la torre de Siloè, ¿us penseu que eren més culpables que els altres habitants de Jerusalem? Us asseguro que no. I repeteix Jesús: Si no us convertiu, tots acabareu igual. I ho explica llavors amb una paràbola: una figuera que no dona fruit acabarà tallada.*

Jesús ens convida avui a una conversió personal, a tots i cadascun de nosaltres: en farem cas? O som dels qui ens creiem segurs i per això caurem més aviat?

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 3,1-8a.13-15)

En aquells dies, Moisès pasturava el ramat del seu sogre Jetró, sacerdot madianita. Tot guiant el seu ramat desert enllà, arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu. L'àngel del Senyor se li aparegué en una flama enmig de la bardissa. Va mirar, i s'adonà que la bardissa cremava però no es consumia. Moisès es va dir: «Deixa'm anar a veure aquesta visió extraordinària: què ho fa que no es cremi la bardissa.» El Senyor veié que s'acostava per mirar. Llavors Déu el cridà de la bardissa estant: «Moisès, Moisès.» Ell respongué: «Aquí em teniu.» Déu li digué: «No t'acostis aquí. Descalça't, que el lloc on ets és terra sagrada.» I afegí: «Jo soc el Déu del teu pare, Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob.» Moisès es cobrí la cara, perquè no gosava mirar Déu. Llavors el Senyor li digué: «He vist les penes del meu poble al país d'Egipte i he sentit el clam que li arrenquen els seus explotadors. Conec els seus sofriments. Baixaré, doncs, a alliberar-lo del poder dels egipcis i a fer-lo pujar d'aquell país cap a un país bo i espaiós, un país que regalima llet i mel.» Moisès digué a Déu: «Quan aniré a trobar els israelites i els diré: "El Déu dels vostres pares m'envia a vosaltres", si ells em pregunten quin és el seu nom, què he de respondre?» Déu li contestà: «Jo soc el qui soc.» I afegí: «Respon així als israelites: "Jo soc m'envia a vosaltres".» Déu digué encara a Moisès: «Digues això als israelites: "Jahvè (el qui és), el Déu dels vostres pares, Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob, m'envia a vosaltres." Aquest serà el meu nom per sempre, amb aquest nom em tindran present totes les generacions.»

▶ Salm responsorial (102)

R. *El Senyor és compassiu i benigne.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 10,1-6.10-12)

Germans, no vull que us passi per alt una lliçó de la història. Els nostres pares estaven tots emparats per aquell núvol, tots passaren el mar Roig i tots, en el núvol i en el mar, van rebre com un baptisme que els unia a Moisès. Tots es van alimentar amb el mateix menjar espiritual, tots van beure la mateixa beguda espiritual, ja que bevien d'una roca espiritual que els acompanyava, i aquesta roca significava el Crist. Malgrat tot, la gran majoria no foren agradables a Déu, ja que quedaren estesos pel desert. Tot això era un exemple per a nosaltres, perquè no desitgem allò que no és bo, com ells ho feren. No murmureu, com ho feren alguns d'ells, que van morir a mans de l'Exterminador. Tot això que els succeïa era un exemple, i va ser escrit per advertir-nos a nosaltres, ja que els segles passats s'encaminaven cap als temps que vivim. Per tant, els qui creuen estar fermes, que mirin de no caure.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 13,1-9)

Per aquell temps, alguns dels qui eren presents contaren a Jesús el cas d'uns galileus, com Pilat havia barrejat la sang d'ells amb la de les víctimes que oferien en sacrifici. Jesús els respongué: «Us penseu que aquells galileus van ser malmenats perquè havien estat més pecadors que tots els altres galileus? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual. I aquells divuit homes que van morir quan els caigué a sobre la torre de Siloè, us penseu que eren més culpables que tots els altres habitants de Jerusalem? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual.» I els digué aquesta paràbola: «Un home que tenia una figuera a la vinya, anà a cercar-hi fruit i no n'hi trobà. En veure això, digué al vinyater: "Mira, fa tres anys que vinc a cercar fruit a aquesta figuera i no n'hi trobo. Talla-la d'una vegada. Per què la tinc, si no fa més que ocupar-me la terra?" Ell li contestà: "Senyor, deixeu-la encara aquest any. Cavaré la terra i la femaré, a veure si fa fruit d'ara endavant; si no, ja la podreu tallar".»

▶ Lectura del libro del Éxodo (Ex 3,1-8a.13-15)

En aquellos días, Moisés pastoreaba el rebaño de su suegro Jetró, sacerdote de Madián. Llevó el rebaño trashumando por el desierto hasta llegar a Horeb, la montaña de Dios. El ángel del Señor se le apareció en una llamada entre las zarzas. Moisés se fijó: la zarza ardía sin consumirse. Moisés se dijo: «Voy a acercarme a mirar este espectáculo admirable, a ver por qué no se quema la zarza». Viendo el Señor que Moisés se acercaba a mirar, lo llamó desde la zarza: «Moisés, Moisés». Respondió él: «Aquí estoy». Dijo Dios: «No te acerques; quitate las sandalias de los pies, pues el sitio que pisas es terreno sagrado». Y añadió: «Yo soy el Dios de tus padres, el Dios de Abrahán, el Dios de Isaac, el Dios de Jacob». Moisés se tapó la cara, porque temía ver a Dios. El Señor le dijo: «He visto la opresión de mi pueblo en Egipto y he oído sus quejas contra los opresores; conozco sus sufrimientos. He bajado a librarlo de los egipcios, a sacarlo de esta tierra, para llevarlo a una tierra fértil y espaciosa, tierra que mana leche y miel». Moisés replicó a Dios: «Mira, yo iré a los hijos de Israel y les diré: "El Dios de vuestros padres me ha enviado a vosotros". Si ellos me preguntan: "¿Cuál es su nombre?", "¿qué les respondo?". Dios dijo a Moisés: «"Yo soy el que soy"; esto dirás a los hijos de Israel: "Yo soy" me envía a vosotros». Dios añadió: «Esto dirás a los hijos de Israel: "El Señor, Dios de vuestros padres, el Dios de Abrahán, Dios de Isaac, Dios de Jacob, me envía a vosotros. Este es mi nombre para siempre: así me llamaréis de generación en generación".»

▶ Salmo responsorial (102)

R. *El Señor es compasivo y misericordioso.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 10,1-6.10-12)

No quiero que ignoréis, hermanos, que nuestros padres estuvieron todos bajo la nube y todos atravesaron el mar y todos fueron bautizados en Moisés por la nube y por el mar; y todos comieron el mismo alimento espiritual; y todos bebieron que los seguía; y la roca era Cristo. Pero la mayoría de ellos no agradaron a Dios, pues sus cuerpos quedaron tendidos en el desierto. Estas cosas sucedieron en figura para nosotros, para que no codiciemos el mal como lo codiciaron ellos. Y para que no murmuréis, como murmuraron algunos de ellos, y perecieron a manos del Exterminador.

Todo esto les sucedía alegóricamente y fue escrito para escarmiento nuestro, a quienes nos ha tocado vivir en la última de las edades. Por lo tanto, el que se crea seguro, cuídese de no caer.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 13,1-9)

En aquel momento se presentaron algunos a contar a Jesús lo de los galileos, cuya sangre había mezclado Pilato con la de los sacrificios que ofrecían. Jesús respondió: «¿Pensáis que esos galileos eran más pecadores que los demás galileos porque han padecido todo esto? Os digo que no; y, si no os convertís, todos pereceréis lo mismo. O aquellos dieciocho sobre los que cayó la torre en Siloé y los mató, ¿pensáis que eran más culpables que los demás habitantes de Jerusalén? Os digo que no; y, si no os convertís, todos pereceréis de la misma manera. Y les dijo esta parábola: «Uno tenía una higuera plantada en su viña, y fue a buscar fruto en ella, y no lo encontró. Dijo entonces al viñador: "Ya ves, tres años llevo viniendo a buscar fruto en esta higuera, y no lo encuentro. Córta-la. ¿Para qué va a perjudicar el terreno?". Pero el viñador respondió: "Señor, déjala todavía este año y mientras tanto yo cavaré alrededor y le echaré estiércol, a ver si da fruto en adelante. Si no, la puedes cortar".»